

NEPRIJATELJSKO PREUZIMANJE NEBA

NEPRIJATELJSKO PREUZIMANJE NEBA

Pismo poslano papi 11. kolovoza 2026. dobilo je potvrdu o primitku u roku kakav nijedna vjerska institucija nikad nije službeno obećala. Postojala su samo tri moguća objašnjenja. 1. Sveta Stolica ne prima e-poštu. 2. Sveta Stolica ne osigurava namjensku adresu za obične vjernike. 3. Sveta Stolica preferira papirnatu korespondenciju dostavljenu tradicionalnom poštom. Ipak, nešto mi je govorilo da ne pripadam među vjernike. Pripadao sam među kolege. Možda iz nekog drugog stoljeća. Bez mantije. Bez kolara. Bez ikakve vidljive oznake vlasti.

Nakon osam godina u samostanskoj školi koju su vodile časne sestre, ipak sam se i dalje smatrao praktičnim katolikom s razumnom količinom vjere preostale na zalihi. Sljedećega jutra moj se kućni telefon ponašao kao da je opsjednut. Pozivi su stizali sa svih strana. Svi su ponavljali isto pitanje. Jesi li vidio? Vidio što? Prvi si. Prvi gdje? Na ebu. Posvuda. Iznad Vatikana. Iznad novina. Iznad ikipedije. Jedino što je iznad tebe jest podnožje stranice. Informacija je zvučala smiješno. Nažalost, bila je i istinita. Do ručka sam se našao pred pravim Sudom Svetoga Oficija: svojom ženom i svojom kćeri. Ispitivanje je počelo odmah. Da te papa pozove u Vatikan, što bi mu rekao? Nasmiješio sam se.

Kao pripovjedač, prodavač, pisac i povremeni profesionalni prevarant, rijetko sam patio od manjka odgovora. Onda se moj bankar, koji je usto bio i prijatelj, neočekivano pojavio kod mene kući i osigurao potrebno pripovjedno ubrzanje. Napokon sam odgovorio. Objasnio bih Njegovoj Svetosti da je došlo vrijeme da uđe u povijest tri odvojena puta. Tišina. Svi su slušali. Prvo, tako što je postao

papa. Stanka. Drugo, tako što će službeno priznati da je Isus Krist bio glatko obrijan i stoga prvi kolega kojega je Gillette ikad imao. Nitko nije prekidao. Ohrabren izostankom trenutnog uhićenja, nastavio sam. Treće, tako što će vratiti Gillette kući i staviti tvrtku pod vatikansku zaštitu. Soba je eksplodirala. Svi su se smijali. Svi osim moje kćeri.

Ona je računala vjerojatnost da je ideja ozbiljna i, još gore, pokušavala shvatiti odakle je potekla. Sama je strategija bila prilično jednostavna. Crkva bi postala najmoćnija marketinška organizacija u ljudskoj povijesti. Svako pakiranje britvica. Svaki brijaći aparat. Svaki letak. Svaki izložbeni stalak. Svaki oglas. Isusov lik. Odanost brendu odmah bi postala teološko pitanje. Nitko više nikad ne bi mijenjao marku. Vjernici bi kupovali Crkvine britvice. Crkva bi dobila potrošače. Potrošači bi postali vjernici. Vjernici bi financirali dobrotvorni rad. Dobrotvorni rad stvarao bi naklonost. Naklonost bi stvarala još vjere. Zamašnjak bi postao vječan. Zatim je došla Druga faza.

Papa bi pokrenuo neprijateljsko preuzimanje. Ne protiv druge religije. Protiv all Streeta. Gillette bi zauvijek napustio burzu. Nema više dioničara. Nema više tromjesečne panike. Nema više analitičara koji objašnjavaju stvarnost ljudima koji su je zapravo izgradili. Tvrtka bi postala dio zaštićene baštine čovječanstva. Vodio bi je dvanaest ribara odabranih izravno iz redova klera. Izvorni model upravljanja. Testiran prije dvije tisuće godina. Rezultati su povijesno značajni. Naravno, ljudi iz deterdženata nikad ne bi shvatili što se dogodilo. Jednoga dana imali bi gusku koja nese zlatna jaja. Sljedećega bi vjerovali da imaju gusku bez jaja. Ono što ne bi primijetili jest da je guska iznenada dobila dvije milijarde dodatnih kupaca. Prihod bi se utrostručio.

Troškovi upravljanja bi se srušili. Čitavi slojevi direktora tiho bi nestali. Mnogi

od njih vrlo dobro plaćeni. Nekolicina od njih kompetentna. Korelacija nikad nije bila uvjerljivo utvrđena. Ja sam, sa svoje strane, vidio samo jedan osobni rizik. Papa bi mogao pristati. A ako pristane, mogao bi me zamoliti da se vratim na posao za Majku Gillette. Taman toliko da ponovno pokrenem startup. To bi odmah stvorilo poznat problem. Njegova bi Svetost već znala moju cijenu. Jedan dolar. Ne zato što je to bila vrijednost. Nego zato što je to oduvijek bila šala. A kao i svaka opasna šala, sadržavala je daleko više istine nego utjehe.

Ferdinando